

تاریخچه نیوکاسل

اولین گزارش از بروز بیماری در سال ۱۹۲۶ میلادی در جاوا اندونزی است اگرچه در سال ۱۸۹۶ میلادی گزارشی مبنی بر تلفات زیاد در مرغان در اسکاتلند موجود است.

عامل ایجادگر بیماری نیوکاسل

ویروس خانواده پارامیکسوویروسه عامل ایجاد بیماری است. پارامیکسو ویروس تایپ ۱ در ایجاد بیماری نقش دارد.

خصوصیات ویروس نیوکاسل

ویروس که RNA ویروس است و سنس منفی دارد که حاوی پروتئین‌های هم آگلوتینین، نورآمینیداز، فیوژن، ماتریکس، فسفو پروتئین و نوکلئوکسید می‌باشد.

دسته‌بندی بیماری نیوکاسل از لحاظ پاتوتیپ‌های بیماری‌زایی ویروس

ولوژنیک احشائی: فرم حاد و کشنده‌ای که در تمامی سنین مرغان را درگیر می‌کند. این فرم جراحات هموراژیک در دستگاه گوارش را سبب می‌شود (DOLE).

ولوژنیک عصبی: فرم حاد و کشنده‌ای که در تمامی سنین مرغان را درگیر می‌کند. این فرم همواره با علائم عصبی و تنفسی دیده می‌شود (BEACH).

مزوژنیک: بیماری با تلفات اندک، به صورت حاد تنفسی دیده می‌شود.

لنتوژنیک: بیماری ملایمی که با علائم خفیف تنفسی دیده می‌شود.

ASYMPTOMATIC: تکثیر لومن روده و بدون علامت مشخص می‌باشد.

میزبان‌های ویروس نیوکاسل

تقریباً تمامی پرندگان به درگیری با ویروس حساس هستند. تقریباً ۲۰۰ گونه پرنده درگیر می‌شوند. حساس‌ترین و در عین حال مهم‌ترین میزبان طبیعی مرغ می‌باشد.

انتقال بیماری نیوکاسل

ویروس نیوکاسل از طریق گوارشی و تنفسی قابلیت انتقال را دارد. انتقال عمودی هنوز مشخص نشده است. این عقیده‌ها که ویروس نیوکاسل فقط به صورت ذرات ریز و درشت و از طریق هوا منتقل خواهد شد درست نمی‌باشد و لزوم به کارگیری ضدعفونی‌کننده‌های دان و آب برای کنترل راه انتقال گوارشی بیماری مشخص می‌شود.

دوره کمون نیوکاسل

معمولا ۲ تا ۱۵ روز گزارش شده است.